

Ο Τόπος Χωρίς Όνομα

09.03.2008

Ο Μέτατρον, ο Άγγελος των παιδιών, θα σας πει ένα παραμύθι για μάγισσες και βασιλοπούλες, άρχοντες και όμορφες πριγκίπισσες του παλιού καιρού. Μάγισσες που ξέχασαν τα μαγικά τους, βασιλιάδες που άφησαν τα βασίλειά τους και όμορφους πρίγκιπες και πριγκίπισσες που βαρέθηκαν την ίδια τους την ομορφιά.

Μια φορά κι έναν καιρό λοιπόν, σε ένα δάσος μακριά, πέρα από τα βουνά του βασιλείου των Λεόντων, υπήρχε ένα σπιτάκι. Στο σπίτι αυτό ζούσε ένας χωρικός με τη γυναίκα του την Κατερίνα. Τον χωρικό τον έλεγαν Ιωσήφ και τα παιδιά τους Μαρία, Νίκο και Δημήτρη.

Ο χωρικός και η γυναίκα του ζούσαν εκτρέφοντας χοίρους. Είχαν μια μικρή φάρμα που είχε ακόμα όλων των ειδών τα οικιακά ζώα: πάπιες, χήνες, κότες, αρνάκια και αγελάδες. Είχαν λίγα απ' όλα, κι έτσι πορεύονταν και ζούσαν την οικογένειά τους.

Τα ζώα είχαν γίνει φίλοι τους γιατί έβλεπαν με πόση αγάπη τα φρόντιζαν. Μερικές φορές, όταν το φαγητό λιγόστευε για όλους, οι χωρικοί άφηναν τα ζώα τους ελεύθερα να βοσκήσουν έξω από τη φάρμα κι αυτά γύριζαν το βράδυ για να κοιμηθούν στην αυλή.

Μια φορά λοιπόν, καθώς δυνάμωνε το κρύο του χειμώνα, έμειναν χωρίς φαΐ. Πήγαν και πήραν μια θεριζοαλωνιστική μηχανή και αποφάσισαν να ζήσουν κάνοντας μόνο αγροτικές εργασίες. Αποφάσισαν να πουλήσουν την φάρμα, μιας που δεν μπορούσαν να βγάλουν χρήματα από αυτή, αφού ούτε να πουλήσουν τα ζώα μπορούσαν, ούτε να τα μαγειρέψουν..... βλέπετε, όπως είπαμε πριν, τα αγαπούσαν πολύ.

Τα ζώα τους κοίταζαν θλιμμένα καθώς έφευγαν από τη φάρμα για να ζήσουν σε ένα μέρος πεδινό, όπου θα μπορούσαν να εργαστούν με την όμορφη μεγάλη μηχανή που αγόρασαν. Πήγαν και εγκαταστάθηκαν σε μια πεδιάδα, εκεί που το μάτι έβλεπε στάχια σε όλον τον ορίζοντα. Ήταν πολύ χαρούμενοι γιατί τώρα θα μπορούσαν να εκτρέφουν μερικές πάπιες και χήνες στη μικρή αυλή τους αλλά θα μπορούσαν επίσης να καλλιεργούν τη γη και να την κάνουν να βλασταίνει και να ανθίζει και να δίνει καρπούς. Μετά, με τη θεριζοαλωνιστική τους μηχανή θα έπαιρναν το στάρι και θα το πουλούσαν. Να πώς θα τα έβγαζαν πέρα από εδώ και στο εξής.

Όλα πήγαιναν καλά λοιπόν, μέχρι που άρχισε ο θερισμός. Ο αγρότης και η γυναίκα του (τα τρία παιδιά τους πήγαιναν σχολείο ακόμα) πήραν τη μηχανή και άρχισαν να θερίζουν. Έλα όμως που η μηχανή κατάφερε να κάνει καλά μόνο το ένα μέρος της δουλειάς! Θέρισε και αλώνισε αλλά έμεναν πολλά να γίνουν ακόμα μέχρι να μπορέσει ο χωρικός να φέρει τροφή στα παιδιά του. Χρειαζόταν να πουλήσει το σιτάρι και για να το κάνει αυτό, έπρεπε να πάει στη μεγάλη αγορά. Τα πράγματα δυσκόλευαν μέρα με τη μέρα. Δεν μπορούσε να πουλήσει τίποτα. Οι άλλοι χωρικοί ήταν πιο επιτήδριοι και κατάφερναν να πάρουν όλους τους επίδοξους αγοραστές.

Λίγες μέρες αργότερα, και μετά από πολλή αγωνία, αγόρασε από τον χωρικό ένα τσουβάλι σάρι μια γυναίκα. Αυτό του έδωσε την ευκαιρία να πάρει λίγα τρόφιμα για το σπίτι. Γάλα, τυρί, ρύζι και λίγο κρέας. Ίσα –ίσα που τα έβγαλαν πέρα εκείνη την εποχή.

- 'Αντρα μου, γιατί δεν πουλάμε την θεριζοαλωνιστική μηχανή να αγοράσουμε μια βάρκα; Ρώτησε η γυναίκα του. Έτσι θα ψαρεύεις και θα πουλάμε τα ψάρια στην αγορά.
- Μα Κατερίνα, δεν θυμάσαι τι έγινε με τους χοίρους; Πουλήσαμε τη φάρμα γιατί δεν είχαμε κουράγιο να μαγειρέψουμε τα ζωντανά.

Ο καιρός περνούσε. Μια, δύο, τρεις εποχές..... και η μηχανή σταμάτησε να δουλεύει. Τώρα ο αγρότης έπρεπε να κάνει μόνος του το θερισμό και το αλώνισμα. Δεν μπορούσε να τα καταφέρει όμως, ήταν αδύναμος και μεγάλος στην ηλικία πια. Τα τρία του παιδιά είχαν φύγει στη μεγάλη πολιτεία για δουλειά, μιας που το χωράφι δεν έβγαζε αρκετά. Του είχαν πει ότι σ' αυτή τη χώρα, μπορείς να αποφασίσεις αυτό που θέλεις να είσαι κι αυτός έζησε όλη του τη ζωή προσπαθώντας να αφήσει πίσω τις συνήθειες της παλιάς του πατρίδας.....και τα κατάφερνε, τα κατάφερνε αρκετά καλά -όχι όπως τα παιδιά του που γεννήθηκαν σ' αυτή τη νέα γη, αρκετά καλά όμως για τον ίδιο, που ήταν φορτωμένος με τόσες σκέψεις και συνήθειες.

Γιατί αυτό που δεν σας είπαμε όμως μέχρι τώρα, είναι ότι ο χωρικός και η γυναίκα του προέρχονταν από ένα άλλο βασίλειο, το Βασίλειο των Δεινοσαύρων. Εκεί είχαν γεννηθεί και είχαν μεγαλώσει. Ήταν ένα βασίλειο γειτονικό με το βασίλειο των Λεόντων, μόνο που βρισκόταν απομονωμένο από τα πάντα. Οι άνθρωποι μοίραζαν ό,τι είχαν σε όλους τους άλλους και δέχονταν με χαρά ό,τι τους προσφέρονταν, γιατί είχαν συμφωνήσει σε όλα προ πολλού. Στο βασίλειο αυτό δεν υπήρχε αρχή και τέλος, δεν υπήρχαν φράχτες ούτε τείχη. Έτσι, όταν ο χωρικός και η γυναίκα του αποφάσισαν να ξενιτευτούν και να πάνε στον τόπο χωρίς όνομα, δεν πίστευαν ότι θα συναντούσαν κάτι τόσο διαφορετικό.

Έτσι τον έλεγαν τον τόπο όπου ζούσε τώρα το ζευγάρι, τόπο χωρίς όνομα, γιατί βρισκόταν ανάμεσα σε πολλές άλλες χώρες αλλά δεν ανήκε σε καμία, γι' αυτό δεν είχε όνομα. Άλλωστε, κανένας δεν ήθελε να πάει και να κατοικήσει σε έναν τέτοιο τόπο που δεν ανήκε σε κανέναν. Γιατί να μένει κανείς εκεί;

Οι λαοί των γειτονικών χωρών είχαν μια ολόκληρη θεωρία επ' αυτού του ζητήματος. Αν δεν ανήκει σε κανέναν, δεν ανήκει ούτε σ' αυτόν που κατοικεί εκεί. Και αν υπήρχε κάτι που δεν μπορούσαν να φανταστούν ποτέ, ήταν το να ζουν σε έναν τόπο όπου τίποτα δεν τους ανήκει. Δεν έχει σημασία αν η γη ήταν γόνιμη και τα δέντρα έδιναν άφθονους καρπούς, αυτό δεν είχε καμία σημασία εφόσον οι καρποί δεν ανήκαν σε κάποιον. Πώς να ζήσεις σε έναν τόπο όπου δεν σου ανήκει τίποτα;

Έτσι, μόνο όσοι πραγματικά βαριόταν τη σιγουριά της δικής τους χώρας, κατέφευγαν σ' αυτόν τον τόπο. Εκεί κανείς δεν μοιραζόταν τίποτε κοινά αποδεκτό, γιατί όλοι ερχόταν από διαφορετικές χώρες με διαφορετικές συνήθειες και γούστα και αυτά που είχαν να μοιραστούν δεν ταίριαζαν τόσο πολύ με τα γούστα των άλλων. Επιπλέον, σε μια χώρα χωρίς όνομα και ιδιοκτήτη, δεν υπάρχουν νόμοι. Ο μεγαλύτερος ρίχνει τη σκιά του στον μικρότερο ανάλογα με τη θέση του ήλιου και όχι ανάλογα με τα στρέμματα γης και τις συνθήκες παραμονής στον τόπο αυτό. Και ο μικρότερος σχεδιάζει να

πατήσει εκεί που πριν ήταν ο μεγάλος ανάλογα με την επιθυμία της καρδιάς του και όχι μονάχα αν ο μεγάλος αποφασίσει να του κάνει λίγο χώρο για να σταθεί.

Έτσι, η κυβερνοχώρα αυτή μεγάλωνε μέρα με τη μέρα.

«Μα πώς γίνεται αυτό κύριε Παραμουθά;» θα ρωτήσετε.

Και ποιος θα μπορούσε τάχα να εμποδίσει τη χώρα αυτή να μεγαλώσει; Ποιος νόμος μπορεί να απαγορεύσει κάτι σε έναν τόπο που δεν ανήκει σε κανέναν; Η χώρα λοιπόν μεγάλωνε κάθε φορά που κάποιος έμπαινε στο παιχνίδι της. Σιγά – σιγά, άρχισε να γίνεται τεράστια. Τόσο μεγάλη που οι άλλες χώρες φοβήθηκαν ότι θα τις καταπιεί. Έτσι, αποφάσισαν να της κηρύξουν τον πόλεμο.

Στράτευσαν τους πιο επίλεκτους νέους τους, έβαλαν μπροστά τα πιο σύγχρονα άρματα μάχης που διέθεταν και ξεκίνησαν την εισβολή σ' αυτήν την απίθανη χώρα, που τολμούσε να μην έχει νόμους και όπου κανείς δεν μπορούσε να μοιραστεί κάτι με οποιονδήποτε άλλον, απλά και μόνο γιατί τα γούστα όλων διέφεραν.

Μπαίνοντας στον τόπο χωρίς όνομα, ρώτησαν ένα μικρό κορίτσι που έτυχε να βρίσκεται στον δρόμο τους:

- Που είναι ο στρατός σας να τον πολεμήσουμε;
- Δεν έχουμε στρατό, είπε το μικρό κορίτσι.
- Δεν είναι δυνατόν, είπαν οι επίλεκτοι στρατιώτες. Δεν σε πιστεύουμε. Οδήγησέ μας στον κυβερνήτη της χώρας.
- Δεν έχουμε κυβερνήτη, είπε το μικρό κορίτσι.
- Αλήθεια λες, γιατί ποιος κυβερνήτης θα άφηνε χωρίς στρατό μια χώρα; Απάντησε ο αρχηγός της στρατιάς και γέλασε τρανταχτά. Αλλά ας αφήσουμε τα αστεία τώρα. Έλα, πες μας, πού βρίσκεται ο κυβερνήτης του τόπου;

Το μικρό κορίτσι κοίταξε σκεπτικό τον τρελό ξένο με την αστεία στολή και το λοφίο, που τον ακολουθούσαν κι άλλοι πολλοί κάνοντας έναν μεγάλο θόρυβο και σηκώνοντας ένα σωρό σκόνη στο πέραςμά τους. Δεν καταλάβαινε τι της έλεγε.

Το μόνο που μπορούσε να θυμηθεί ήταν το καθημερινό δρομολόγιο από το σπίτι στο σχολείο και μετά στους αγρούς. Θυμήθηκε ότι κάθε πρωί περίμενε το φως του ήλιου να φωτίσει τον τόπο από ψηλά. Τότε έβγαινε από το σπίτι και γύρναγε όταν δεν μπορούσε να δει τίποτα έξω, μετά τη δύση του ηλίου. Περίμενε τον ήλιο να διαλύσει τα σύννεφα και τη θλίψη της και να την ζεστάνει.

- Ο ήλιος είναι ο κυβερνήτης μας. Απάντησε στον αρχηγό της στρατιάς.

Ο στρατηγός κοίταξε το μικρό κορίτσι, κοίταξε τον ήλιο στον ουρανό και πάλι το μικρό κορίτσι, απορώντας.

- Πήγαινε και πες του να κατέβει γρήγορα. Είπε στο μικρό κορίτσι. Περιμένω να τον αντιμετωπίσω.
- Θα κατέβει το βράδυ, απάντησε το κορίτσι.
- Ωραία λοιπόν, είπε ο στρατηγός. Θα τον περιμένουμε να τον πιάσουμε.

Μετά από κάμποσες ώρες, ο ήλιος άρχισε να κατεβαίνει, πλησιάζοντας ένα μακρινό βουνό. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και οι στρατιώτες πάνω στα άλογα και τα γρήγορα άρματα, ήταν ήδη εκεί για να τον συλλάβουν. Την ώρα όμως που ανέβηκαν στο διάσελο του βουνού, είδαν τον ήλιο να έχει μετακινηθεί πολύ πιο μακριά. Ανέβηκαν λοιπόν στα άρματά τους και άρχισαν πάλι να τρέχουν. Του κάκου όμως. Όσο γρήγορα και αν έτρεχαν, ο ήλιος βρισκόταν πάντοτε πολύ πιο μπροστά. Είχαν αφήσει όμως ήσυχο το μικρό κορίτσι και τους κατοίκους του τόπου χωρίς όνομα που μεγάλωνε συνέχεια και, μιας που τώρα υπήρχε μια

ολόκληρη στρατιά να κυνηγάει το δικό της άπιαστο όνειρο, ο τόπος μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ. Σιγά – σιγά τα νέα μαθεύτηκαν σε όλες τις πολιτείες του κόσμου. Η είδηση κυκλοφορούσε από στόμα σε αυτί κι από αυτί σε στόμα. «Ο τόπος χωρίς όνομα μεγαλώνει διαρκώς και όποιος πηγαίνει σ' αυτόν ξεχνάει να γυρίσει».

Οι διπλανές πολιτείες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να αποτρέψουν τους πολίτες τους από το να ταξιδέψουν σ' αυτόν τον παράξενο τόπο. Το πιο παράξενο απ' όλα ήταν ότι όλοι τους ήθελαν κάπου βαθιά μέσα τους να παίξουν τα παιχνίδια αυτού του τόπου. Ήξεραν όμως πως, αν όλοι έφευγαν γι' αυτόν τον παράξενο τόπο, κανένας δεν θα έμενε πίσω να θυμάται πως είναι να μοιράζεσαι πράγματα με ανθρώπους που έχουν το ίδιο γούστο με σένα, πώς είναι να μοιράζεσαι τις λύπες σου μ' αυτούς που θεωρούν ότι είναι λύπες και τις χαρές μ' αυτούς που θεωρούν ότι είναι χαρές. Πώς είναι να θαυμάζεις έναν πίνακα μαζί με πολλούς άλλους που τον θεωρούν υπέροχο ή να αξιολογείς ένα έργο τέχνης μαζί με ανθρώπους που έχουν τα ίδια κριτήρια.

- Χρειαζόμαστε έναν κοινό νου, είπε κάποιος σε μια κοινή συνάντηση όλων των χωρών που είχαν ηγέτες. Δεν μπορούμε να ταξιδέψουμε σ' αυτόν τον τόπο χωρίς όνομα και χωρίς αρχηγό και να χάσουμε όλα τα μέτρα και σταθμά.
- Ακόμα δεν καταλαβαίνω πώς γίνεται να μεγαλώνει συνέχεια αυτός ο τόπος αφού εμείς τον περιτριγυρίζουμε και δεν έχουμε μετακινηθεί ούτε ένα χιλιοστό, είπε ένας καθηγητής.
- Είναι εξαιρετικά επικίνδυνος αυτός ο τόπος για τη δημόσια υγεία. Είναι επικίνδυνος για τα παιδιά, για την κοινωνία και την ηθική μας. Είναι ενάντια στις παραδόσεις μας! Ξεφώνισε ένας υπουργός σηκώνοντας ψηλά το δάκτυλο και δείχνοντας τον αέρα.

Ήταν αναμφισβήτητα μια παράδοση χώρα αυτή. Το μόνο που μπορούσε να την χαρακτηρίσει ήταν η έλλειψη χαρακτηρισμών και το ότι, όσοι περισσότεροι την επισκέπτονταν, τόσο περισσότερο μεγάλωνε.

Υπήρχαν και κάποιοι που νοσταλγούσαν την πατρίδα τους κατά καιρούς και ονειρεύονταν πώς είναι να έχεις κοινούς κανόνες με πολλούς άλλους ανθρώπους και να μοιράζεσαι πράγματα που αρέσουν σε όλους. Όμως τότε ο τόπος χωρίς όνομα άρχιζε να μικραίνει ανεπαίσθητα και ο ήλιος φαινόταν να ανατέλλει και να δύει πολύ πιο γρήγορα. Τα πάντα έπαιρναν ένα μουντό χρώμα και οι ονειρευτές άρχιζαν να νιώθουν ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά τους. Τότε καταλάβαιναν ότι ήταν ώρα να συνέλθουν από τη νοσταλγία και να αρχίσουν και πάλι να χαίρονται τα αγαθά που έχουν, ακόμα και αν αυτά δεν αρέσουν στους υπόλοιπους.

Ο τόπος χωρίς όνομα λοιπόν έγινε ξακουστός σε όλους τους λαούς της υψηλίου, σε όλον τον κόσμο και ήταν αστείο γιατί ήταν τόσο γνωστός χωρίς να έχει καν ένα όνομα. Και, κάθε φορά που γεννιόταν ένας γενναίος σε μια από τις άλλες πολιτείες, αποφάσιζε να ζήσει σ' αυτόν τον τόπο κάνοντάς τον να μεγαλώνει ακόμα πιο πολύ. Έτσι, μετά από κάμποσα χρόνια, οι άλλες πολιτείες έμειναν με τους πολίτες που ζούσαν για να μοιράζονται τις κοινές χαρές ενώ ο τόπος χωρίς όνομα είχε γίνει τεράστιος και οι πολίτες του ήταν οι πιο γενναίοι και τολμηροί εξερευνητές του σύμπαντος, γιατί τους άρεσε να δοκιμάζουν πράγματα διαφορετικά και δεν δίσταζαν να χαίρονται με πράγματα που δεν άρεσαν στους άλλους.

Υπάρχει όμως ένα παράδοξο στην ιστορία μας. Γιατί ένα παραμύθι σκοπό έχει να δείξει τη ζωή, όπως πιστεύουν οι κάτοικοι του παλιού κόσμου. Και τώρα ήρθε η ώρα αυτή τους η πίστη να επαληθευτεί με τον πιο αστείο τρόπο.

Ο συναγερμός που χτύπησε ένα βράδυ σε όλες τις χώρες γύρω από τον τόπο χωρίς όνομα ήταν δυνατός και λαχτάρησε τους πάντες. Βλέπετε, είχαν θωρακίσει τις πύλες και τα περάσματά τους ώστε να μην μπορεί να περάσει ούτε πουλί πετούμενο από τον τόπο χωρίς όνομα, γιατί αυτοί δεν δέχονταν να μοιραστούν τίποτε με ξένους που μοιράζονται μόνο πράγματα που δεν αρέσουν στους άλλους.

Ο συναγερμός χτύπησε για πολλές ώρες και κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί. Ήταν μεταξύ τους, δεν υπήρχε κανένας ξένος ανάμεσά τους. Μα τι είχε συμβεί επιτέλους;

Ο εκνευριστικός θόρυβος τους συναγερμού τους τριβέλιζε τα αυτιά για μέρες και συνέχιζαν να ψάχνουν για τον εχθρό, μα δεν έβλεπαν κανέναν. Έτσι, αναγκάστηκαν να κάνουν μερικές δοκιμές. Έφεραν τεχνίτες για να διορθώσουν το σύστημα και αυτοί πέρασαν αρκετές μέρες δουλεύοντας σ' αυτό. Η μικρές τους κοινωνίες ένιωσαν αρκετά πιο ήσυχες πιστεύοντας ότι ο συναγερμός έκανε λάθος.

Όταν τα πιο δυνατά μυαλά των επιστημόνων τους είπαν ότι το σύστημα του συναγερμού είχε αναβαθμιστεί ώστε να μην μπορεί ούτε μια σκέψη να το διαπεράσει, σήκωσαν και πάλι τους διακόπτες και το έβαλαν μπροστά.

Σε λίγα δευτερόλεπτα η δυνατές σειρήνες τους ξεκούφαιναν και πάλι όλους. Έγινε πανικός. Οι κάτοικοι άρχισαν να τρέχουν αλλόφρονες πάνω κάτω στους δρόμους και τις πλατείες φωνάζοντας ότι ήρθε το τέλος του κόσμου. Τίποτε δεν θα τους έσωζε πια από την επίθεση του τόπου χωρίς όνομα. Επικράτησε ένα απεριγράπτο πανδαιμόνιο. Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι, κάθε φορά που κάποιος αποφάσιζαν να κλειδαμπαρωθούν στο σπίτι τους ή σε καταφύγιο και να μοιραστούν αυτά που τους ήταν κοινώς αγαπητά, ο συναγερμός άρχιζε να χτυπά ακόμα πιο δυνατά.

Τότε βρέθηκε ένας άνθρωπος ανάμεσά τους που είπε :

- Καλοί μου συμπολίτες, εμείς μοιραζόμαστε όλα τα αγαθά μας και κανένας δεν στερεί τίποτε από τον άλλον, αρκεί να είναι τα κοινώς αποδεκτά αγαθά. Και για να προφυλαχτούμε από την επίθεση εκείνων που αγαπούν να μοιράζονται πράγματα που δεν αγαπούν όλοι, χτίσαμε τείχη και πύργους ψηλούς και βάλαμε δυνατούς συναγερμούς για να μας ειδοποιούν. Όμως τώρα που ο συναγερμός χτυπά, είμαστε μόνο εμείς εδώ. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν τι συμβαίνει αυτό;

Άρχισαν όλοι να κοιτάζονται μεταξύ τους. Άλλοι δεν μπορούσαν και άλλοι δεν ήθελαν να διανοηθούν τι σήμαινε αυτό.

- Ο τόπος χωρίς όνομα έχει μεγαλώσει πολύ. Εμείς είμαστε που δεν κάνουμε το κοινώς αποδεκτό πια..... τραύλισε κάποιος.
Μια βαθιά σιωπή επικράτησε παντού.

Τότε ήταν που διαπίστωσαν ότι ο συναγερμός είχε πάψει να χτυπά, γιατί δεν ήξερε ποιοι ήταν αυτοί που έπρεπε να προστατέψει πια.

Η βαθιά σιωπή διάρκεσε αρκετή ώρα ακόμα, καθώς κανένας δεν είχε όρεξη να μιλήσει..... τι να πει και με ποιον να το μοιραστεί; Τα κοινώς αποδεκτά τους παιχνίδια, οι κανόνες, τα εργαλεία που μοιράζονταν όλοι, τα κοινά τραγούδια,

οι κοινές χαρές, ήταν πια παρελθόν. Στο μέλλον υπήρχε μόνο ένα αβέβαιο αύριο.

«Τι θα απογίνουμε; Σκεφτόταν. Η κυβερνοχώρα μας κυριέψε χωρίς να περάσει τα σύνορά μας. Γίναμε εχθροί αυτού που υπερασπιζόμασταν και χωρίς μάλιστα να το θέλουμε καν.»

Την ίδια ώρα όμως, το μικρό κορίτσι από τον τόπο χωρίς όνομα, όπου δεν υπήρχαν όρια και κανόνες, περνούσε το κατώφλι τους, για να μοιραστεί μαζί τους αυτά που αγαπούσε η ίδια και όλα όσα αγαπούσαν εκείνοι.

Και τότε, το πρόσωπό τους φωτίστηκε και η καρδιά τους ελάφρυνε, γιατί ακόμα και αν αυτά που θα μοιραζόταν πια είχαν αλλάξει τόσο, το ίδιο το μοίρασμα ήταν αυτό που θα τους ένωνε για πάντα.

Και έτσι είναι

Επίλογος

Τι κοινό έχουν λοιπόν ο Τόπος χωρίς Όνομα και οι πολιτείες γύρω από αυτόν, όπως τα Βασίλεια των Δεινοσαύρων και των Λεόντων;

«Τίποτα, θα πει κάποιος, και μάλιστα χάσαμε τα ίχνη του φτωχού αγρότη, που ενώ ζούσε μια χαρά στη χώρα των Δεινοσαύρων, αποφάσισε να πάει στον Τόπο χωρίς Όνομα κι εκεί δεν μπορούσε να βγάλει το ψωμί του και να ζήσει την οικογένειά του. Αυτή είναι η τύχη όσων πηγαίνουν στον τόπο αυτό;»

Ο λόγος που δόθηκε αυτό το παραμύθι είναι για να παρακινήσει τους γονείς να σκεφτούν και τα παιδιά να συνειδητοποιήσουν πόσο όμορφο είναι να μοιράζεσαι με τους άλλους. Τίποτε δεν έρχεται μόνο του αν δεν θέλεις να το φέρεις. Τίποτε δεν δίνεται μόνο του αν δεν θέλεις να το δώσεις. Τίποτε δεν προσιωνίζει την αλλαγή της κοινωνίας περισσότερο από την ίδια την επιθυμία να μοιραστείτε πράγματα άγνωστα και τελειώς διαφορετικά.

Ο αγρότης συμβολίζει την αρχική δυσπιστία αυτού που έρχεται να κατοικήσει σ' αυτήν τη νέα αντίληψη. Πολύ αγνός και με πολύ αγάπη στην καρδιά για όλους και για όλα, ανεπιτήδευτος αλλά αδούλευτος στο να ακολουθεί τον ρυθμό της νέας γης. Η αγνή καρδιά είναι μια θαυμάσια βάση αλλά η οργάνωση και η ξεκάθαρη πρόθεση είναι απαραίτητα για να εκφράσουν την καλοσύνη, την ευλάβεια και την αρμονία στην καθημερινή ζωή. Τι γίνεται στο τέλος ο αγρότης; Μόνο αυτός μπορεί να απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα, γιατί σ' αυτόν τον τόπο χωρίς όνομα τίποτα δεν μπορεί να προδιαγράψει το μέλλον εκτός από το παρόν της κάθε στιγμής. Γιατί δεν δοκιμάζετε να βάλετε τον εαυτό σας στη θέση του αγρότη και να γράψετε τη συνέχεια της ιστορίας σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχετε τώρα;

Το Βασίλειο των Λεόντων είναι αυτό της εγκόσμιας δόξας και δεν περάσαμε από αυτό, γιατί ο δρόμος που οδηγεί στον Τόπο χωρίς Όνομα δεν περνάει από εκεί.

Το Βασίλειο των Δεινοσαύρων είναι το Βασίλειο της Δανιμαρκίας στην ιδανική του έκφραση. Είναι το μικρό βασίλειο του γήινου νου στη θετική του έκφραση. Η Δανιμαρκία συντίθεται και αποσυντίθεται ανάλογα με τη δική σας διάθεση να περάσετε στα ανώτερα νοητικά πεδία και ανάλογα με την επιθυμία της δικής σας καρδιάς.

Σχόλιο από την Ε.Π. Μπλαβάτσου

Η δόξα του γήινου κόσμου είναι πολύ μικρή για να σκιάσει το μεγαλείο της ψυχής. Από την άλλη πλευρά, αυτός που έρχεται με το καπέλο στο χέρι, σεμνά και ταπεινά για να παραλάβει αυτό το μεγαλείο και να δεχτεί μια ανώτερη επίγνωση, έρχεται συχνά σε αντίθεση με το Θείο Σχέδιο, που συμπεριλαμβάνει αλλαγές σε όλα τα πεδία. Συνεπώς, δεν αρκεί μια φωτεινή καρδιά για να συλλάβει κανείς το μεγαλείο της ψυχής του αλλά χρειάζεται επίσης κοινός νους, και ελεύθερη σκέψη, και θάρρος, και ο γήινος νους που του αρέσει να ταξινομεί τα πάντα, και μελέτη, και διαισθητική γνώση.

Η διάταξη των πεδίων έχει αλλάξει αρκετά και ο ευπροσήγορος νους μπορεί να κατανοήσει την ανάγκη να συμπεριλάβει όλες τις τάσεις προκειμένου να υπάρξει μια ισορροπημένη έκφραση στο νοητικό πεδίο.

Τα προηγούμενα χρόνια δόθηκε αρκετή έμφαση στο άνοιγμα της καρδιάς, στη συν-χώρηση και την αφομοίωση όλων των όψεων της ανθρωπότητας στην καρδιά και την ανάπτυξη της εμπιστοσύνης.

Τώρα ήρθε η εποχή για το άνοιγμα του νοητικού πεδίου, για τη συν-χώρηση και την αφομοίωση κάθε διαφορετικής οπτικής γωνίας σε μία συλλογική, σφαιρική προοπτική και την ανάπτυξη της εμπιστοσύνης στο νοητικό πεδίο.

Καταλαβαίνετε βέβαια ότι αυτό συνεπάγεται κόπους και θυσίες, μόνο όταν εσείς έχετε τη διάθεση να απεμπολήσετε το δικαίωμά σας στην ευτυχία. Κανένας «Θεός» ποτέ δεν εξέφρασε την επιθυμία να θρυμματίσει τον εαυτό του σε χιλιάδες μορφές με σκοπό να τις οδηγήσει στην παράνοια ή την απελπισία. Αντίθετα, ο λόγος αυτής της ιδεοπλασίας ήταν για να σταθεί αμέτοχος και να κοιτάξει τον εαυτό του στον καθρέφτη, αποστασιοποιημένος από όλα όσα είναι.

Μη λέτε λοιπόν ότι ο Τόπος χωρίς Όνομα μεγάλωσε ή μίκρυνε ανάλογα με τη δική σας προοπτική αλλά να πείτε ότι το νοητικό σας πεδίο διευρύνεται ανάλογα με τον βαθμό στον οποίο ο Θεϊκός Εαυτός αποστασιοποιείται από τα τεκταινόμενα εντός Του ή τα παρατηρεί εκ των έσω.

Ο λόγος που τα λέμε όλα αυτά είναι ο εξής: όταν έρθει η εποχή που η ανθρωπότητα θα έχει συνειδητοποιήσει αρκετά την ανάγκη της συν-χώρησης όλων των μορφών του νοητικού πεδίου, θα έχετε φτάσει στο επίπεδο συνειδητότητας που χρειάζεται για να ξεπεράσετε τις έριδες και τις διαμάχες που ακόμα καλά κρατούν στο γήινο πεδίο, και να υλοποιήσετε το νοούμενο της Ειρήνης.